

PATRIOT

Bratři Kapolkové

Jak stvořili Los Capolitos?

ROZHOVOR

Cesta Ivo Ptáčníka
k Laura Coffee

AUTOTEST

Mazda CX-60
Jak se vám líbí?

JAKO DOMA

Roberts Bukarts,
opora HC Vítkovice

Vážení čtenáři,

od první chvíle, co jsme se rozhodli vydávat tištěný Magazin PATRIOT (na jaře to bude neuvěřitelných sedm let!!!), nám záleželo na tom, abychom dávali prostor lidem z našeho kraje, lidem, kteří mohou být pro ostatní inspirací, příkladem. Lidem, kteří i přes potíže, které život přináší, makají a něco zajímavého tvoří.

Jestli se nám nestalo, že bychom v redakci seděli u kafe a s hrůzou zjišťovali, že nemáme o kom psát – je to spíše naopak, mnohé rozhovory a reportáže prostě musejí počkat, protože se do stále nabitějšího magazínu nevejdou. Jestli jsme se za těch necelých sedm let o něčem nezvratně přesvědčili, pak je to fakt, že Moravskoslezský kraj je lůň talentů, pracovitých a nápaditých lidí, kteří chtějí prorazit a daří se jim to.

V dnešním vydání přinášíme hned několik takových příběhů. Doslova z ničeho vybudovali síť úspěšných bister s mexickou kuchyní bratři Kapolkovi, co se na vás koukají z titulní strany. A podobně inspirativní a zajímavý je také příběh zakladatele firmy Laura Coffee Ivo Ptáčníka. Začali podnikat v dobách, kdy pojem „startup“ byl ještě v plenkách, prošli si řadou omylů a chyb, aby nakonec vypíplali své firmy do stavu, kdy už se o nich ví a lidé je mají rádi.

A jestli vás tyhle příběhy baví, tentokrát si jich opravdu užijete dosytosti: přinášíme rozhovor s Ludkem Mikloškem, který naučil Anglii trénovat fotbalové brankáře, zašli jsme se podívat do prvního opravdového ostravského soukromého fitka, vyzpovídali Robertse Bukartse, který už je v Ostravě „Jako doma“.

Tak vám přeji inspirativní čtení!

JAROSLAV BAĎURA
šéfredaktor

MAGAZÍN PATRIOT

ŠÉFREDAKTOR

Jaroslav Baďura, T: 734 517 117

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA

Marek Prorok, T: 724 272 000

REDAKCE

info@patriotmagazin.cz

LAYOUT

Kantors Creative Club

ZLOM

Pavel Křmášek

OBCHOD A MARKETING

Václav Menšík, T: 720 981 175

TITULNÍ FOTO

Vladimír Pryček

TISK

Printo Ostrava

Zvýhodněné předplatné na rok
840 Kč (70 Kč/měsíc)

E-MAIL PRO PŘEDPLATNÉ

info@patriotmagazin.cz

Registrováno Ministerstvem kultury
MK ČR E 23012 - ISSN 2695-141X

Komerční materiály jsou označeny jako
inzerce nebo Advertorial. Další užití a šíření
textů či fotografií zveřejněných v Magazínu
PATRIOT je možné pouze s výslovným
svolením vydavatele.

Obsah

24 Aport! Najdi lanýžce!

GASTRONOMIE

Patrik Gajdošík v Restauraci 49 již
brzy nabídne pokrmy z lanýžů, které
najde speciálně vycvičený pes.

38 Luděk Mikloško. Big boy

KARIÉRA PO KARIÉRE

První Čech, který uspěl v anglické
Premier League je dnes prvním mužem
sportovního úseku Baníku Ostrava.

42 Mazda CX-60. Jak se vám líbí?

AUTOTEST

Mazda pořád dělá fidičská auta!

84 Sokromé fitko? Levram Gym!

ROZHOVOR

Naprosté soukromí a individuální
přístup. V Ostravě vznikl unikátní
koncept – soukromé fitness centrum
Levram Gym.

128 Čtyři skvělá nová alba z našeho regionu!

HUDEBNÍ NOVINKY

Upřímný Václav Fajfr, tajemná Alen,
něžný Vladimír Javorský a atraktivní
Mikaela.

Aport! Najdi lanýže!

AUTOR *Jaroslav Baďura*

FOTO *Vladimír Pryček*

Patrik Gajdošík provozuje v Ostravě-Michálkovicích vyhlášenou Restauraci 49 a nedávno vedle ní otevřel stylové designové apartmány. I jejich hosté se možná již velmi brzy v restauraci dočkají pokrmů z lanýžů, které najde speciálně vycvičený pes, kterého si pan majitel pořídil.

„Jednou jsem byl ve Francii v restauraci, která se zaměřuje čistě na lanýže. Podobný projekt se pokoušeli rozjet i v Praze, ale nepodařilo se to. Lanýže jsou velmi drahá záležitost a naše kultura k tomu nemá úplně předpoklady. Pochopil jsem, že u nás nemá smysl rozjíždět restauraci, která se zaměřuje čistě na tento produkt a nechal jsem tu myšlenku někam zapadnout. Teď, když jsem se ale již zabydlel v Ostravě, máme tady restauraci, apartmány i bistro, tak jsem začal přemýšlet, co dál. Jak náš projekt rozšířit, abych se nenudil. Začal jsem tedy studovat lanýže a čistě náhodou mám kamaráda, který je nadšenec pro gastronomii, dívá se na spoustu pořadů a dokumentů a v jednom z nich se dozvěděl, že existují psi, kteří jsou v Itálii speciálně vyšlechtění pro hledání lanýžů.

Já myslím, že je hledají prasata...

Ta se už nedoporučují, protože se velmi často stává, že lanýže sice najdou, ale hned ho také sní. Všude na světě se už tedy tato taktika zrušila a lanýže už hledají čistě pejsci. Když totiž takového psa vycvičíte, tak lanýže opravdu najde a nechá ho být, zatímco u prasátek to je dost složité. Nejdou nijak vytrénovat. Co se týče psů, tak na světě existuje pouze jedna rasa, která se věnuje hledání lanýžů, je to Romaňolský

vodní pes. Nemá blány na tlapkách, ale miluje vodu a je schopen do ní skočit i v minus dvaceti stupních. U našeho pejska se zatím tato vášeň k vodě neprojevuje, ale asi to bude i tím, že má zatím jen pět měsíců.

Mají tito psi hledání lanýžů v genech nebo je potřeba každého zvlášť vycvičit?

Mají to v genech. Mají o něco větší schopnost vnímat pachy, než je tomu u většiny jiných psů, ale trénink je samozřejmě potřeba.

Ale asi to není tak, že se narodí, začne vše očichávat a najde lanýže...

Tak to samozřejmě není. Musí se to naučit. Je to chytrý pes, vhodný také pro rodiny s dětmi, protože miluje děti. Je to velmi vášnivý pes pro sport a pro pohyb. Když třeba naši fenku vezmeme na návštěvu a jsou tam děti, tak je z nich naprosto nadšená.

Kdy jste se vlastně rozhodl, že si takového pejska pořídíte?

Když mi již zmíněný kamarád volal s tím, že objevil tuto rasu, tak se mi to najednou vše spojilo a řekl jsem si, že to je ono a příští projekt budou lanýže. Díky tomu tedy vznikl tento nápad. Hned jsem mu říkal, že jedeme do Itálie a pořídíme si takového pejska. On mi naopak říkal, že jsem se zbláznil. Řekl mi název

rasy a já jsem začal googlit. Zjistil jsem, že v České republice jsou dvě chovné stanice s těmito psy. Zvedl jsem telefon, zavolaal tam a oznámili mi, že zrovna budou mít štěňátka a jedno mají ještě volné.

To bylo tak jednoduché?

Měl jsem štěstí na správný okamžik, ale jednoduché to nebylo. Jednalo se o chovatelskou stanici, která se opravdu zajímala o to, kam jejich pejsci jdou, takže si o mě zjišťovali plno informací. Vyplňoval jsem dokument, kde jsem popisoval své zázemí, můj režim a fungování v běžném životě. Jel jsem tam také osobně, abych se jim představil. Ještě předtím jsem se ptal jedné známé, která si nedávno také pořizovala

psa, jak jsou tyto návštěvy vážné, abych věděl, na co se připravit. Ta mi řekla, že chovatelé bývají velmi citliví. Radila mi, jak bych měl komunikovat. Dorazil jsem na místo, popovídali jsme si...

Řekl jste, že je to váš první pes.

Nebyla pro chovatele právě tato skutečnost určitou překážkou?

Ano, jedná se o mého prvního psa. Ale nijak zvlášť jsme se o tomhle tématu nebavili. Nedávno jsem si ale četl o komunikaci s těmito psy, abych se zdokonalil a zjistil jsem, že to není ideální plemeno pro páníčky, kteří si pořizují svého prvního psa. Chce to mít už nějakou zkušenost a můžu říct, že s tím souhlasím. Teď už je na to nicméně pozdě. U po-

hovoru jsem prošel, později jsem měl spoustu doplňujících otázek, bavil jsem se i s dalšími majiteli psů, abych věděl, co mě čeká a naši fenku jsem si jel vyzvednout v červenci. Od té doby jsem jí dal měsíc na hájení a poté jsem s ní začal pracovat.

Vy víte, jak na to?

Ano, zjistil jsem si to. Existují různé formy a v Itálii na trénování psů v tomto směru dokonce existuje univerzita. Dá se to ale zvládnout i v rámci kurzu, který budu muset absolvovat jak pro Itálii, tak také pro Chorvatsko.

Zatím ho ještě nemáte?

Zatím ne. Nejprve musím pejska vše naučit, aby pak bylo plnění kurzu

o něco jednodušší. V Chorvatsku se to dělá na Istrii a v Itálii v Toskánsku.

Jak daleko jsem od pravdy, když si myslím, že výcvik probíhá tak, že si koupíte kousek lanýže, ten zahrabete v lese a pejska k němu přivedete?

Nějakým takovým způsobem to v podstatě probíhá. Začíná se nejprve v interiéru, aby to nebylo příliš složité. Čím dříve, tím lépe, takže my jsme začali asi po měsíci existence u mě doma. Nejprve to pejsek jen očichává a dostává odměny a později se lanýž začíná také schovávat na povrchu. Další fáze je pak hledání v lese, kde to probíhá podobně. Nejprve si lanýž pejsek očichá, pak probíhá hledání na povrchu, lanýž se pokládá do trávy, aportuje a později se také zakopává. V této fázi jsme už i my. V zemi to nechávám vždy přes noc, případně až čtyřicet osm hodin.

Jak jí to jde?

Výborně. Právě včera byl den, kdy jsme lanýže poprvé zakopali a ona pochopila, že to musí vyhrabat. Vyhrabala to, vytáhla a donesla to až k nám.

Kolik jste již pořídil cvičných lanýžů?

To nevím přesně, protože to dostávám nasekané v různých formách.

Takže ji z toho vyrábíte určitou směs?

Vyrábím oleje, abych za to neutratil majlant. Danou věc vždy postříkám a ona už ví, že se jde hledat. Je to pro ni vlastně forma zábavy. Během tohoto procesu se opravdu projevuje její geny, protože ona přesně ví, že to má vyhrabat. Často hrabe také doma, takže se jí na jednu stranu snažím usměrňovat a na druhou ji naopak při hledání v lese pobízím.

Kdy vyrazíte hledat opravdové lanýže?

V březnu, kdy je v Toskánsku sezóna

na lanýžů, tam pojedeme a budeme hledat.

Jak to tam funguje? Může přijít hledat lanýže kdokoli? Je to jako u nás, když člověk vyrazí na houby?

Ne, potřebujete na to mít licenci. Pokud by vás totiž nachytil majitel pozemku a vy byste neměli licenci, tak se bavíme až o desetitisícových pokutách, které jsou samozřejmě v eurech. V Chorvatsku je to stejně, takže licence je opravdu nutná. Už jsem našel oblasti a místa, na která vyrazíme, zařídil jsem ubytování a pojedeme.

Existuje nějaký druh lanýžů, který roste i tady u nás?

Existuje, máme tady klasické černé lanýže, ale je tady zakázáno je hledat.

Proč?

Po tom jsem se zatím nepídil.

Lanýže českého původu asi ani nebudou tak dobré, jako ty italské...

Máte pravdu v tom, že existuje spousta druhů. Kromě barvy se liší také výrazností chutí. Doporučují se tedy jen některé druhy, a právě v Toskánsku a na Istrii jsou ty, které jsou chuťově nejlepší.

Když se vám takový lanýž podaří najít, jaký je další postup?

Uspořádáte lanýžové hody?

Určitě ano. Uděláme lanýžové hody – bude klasicky předkrm, hlavní chod a dezert – vše s lanýží.

Jak moc je náročné lanýže najít, když už mám psa? Je tam jistota, že za pár hodin budu mít lanýže v košíku nebo to může trvat klidně i týden?

Paní z našeho ubytování v Toskánsku mi říkala, že mi garantuje, že jich je tam opravdu spousta a nikdo to moc nehledá. Přece jenom je nutné mít licenci a nejlépe i psa a ani jedno není nejlevnější záležitost. Zároveň Italové nepovolují jinou rasu

než je právě Romaňolský vodní pes. V Chorvatsku jsou povoleni ještě retrívři. Zároveň je tam rozdíl i v tom, kde se jednotlivé hříby nachází. Některé jsou poměrně na povrchu, nějakých dvacet až třicet centimetrů a některé jsou opravdu hluboko. Občas to tedy může být komplikované v tom, že pes lanýže cítí, ale není schopen ho vyhrabat. Všeobecně je to ale poměrně jednoduché.

Existuje v Itálii sezóna těchto hřibů?

Ano, nejlepší je březen a potom také podzim. Rostou sice celoročně, ale tato dvě období jsou jakási jistota, že je opravdu najdete. Na Istrii jsou pouze černé lanýže a v Toskánsku je možné najít i bílé.

P

